

ІХ Поїзд Ероса

Двері вагону відкриті. Жанна сидить на підлозі в дверях вагону, спустивши ноги, і вона бачить, і відчуває, як під ними швидко мчить залізничний насип і стукотять колеса. Поруч з нею сидить Франя Чорненко й інші батальйонерки; їм тісно сидіти в цьому проході, але весело. Вони дивляться на ліси, на поля, на озера, що швидко біжать назад. На обрії іноді з'являється вітряк або дзвіниця далекого села й вони крутяться перед ними, як красуні, що пишаються своїми прикрасами перед сватами, доки не зникають за лісом або горбами, що між ними несподівано пролітає потяг, створюючи весь час нові краєвиди й вриваючись у нові обрії.

Вагон повний батальйонерок; дехто з них лежить на дерев'яних лавах, що двома поверхами стримлять у військових вагонах, і сплять, дехто грає в карти й палить цигарки, як справжні солдати, дехто наспівує, бо нічого робити.

Військовий поїзд з простими червоними вантажними вагонами, що в них раніш возили коней, корів і різний вантаж, повний батальйонерок та амуніції. В середині поїзда причеплено кілька клясних вагонів зеленого кольору. Це пульмани для офіцерів та вищого командування.

Поїзд мчить крізь ліси й поля на фронт, туди, де гармати й кулемети жеруть людей. Це транспорт війни, він годує її людським матеріалом і в теперішньому своєму маршруті везе нову порцію людей з найніжнішим м'ясом та шкірою. Війна, ця потвора, канібал, що живиться людським м'ясом, ще ніколи не мала такого подарунку, що його везе цей поїзд.

Після бородатих сибіряків, вусатих українців, чорнявих грузинів, татар, фінів, латишів війна одержить партію російських жінок по кілька примірників всіх видань та гатунків. А жінки в солдатських уніформах навіть не думають про це, вони безтурботно гойдають ногами, їдять цукерки й палять цигарки, оповідаючи різних інтимних історій з свого жіночого життя.

Франя Чорненко обійняла правою рукою Жанну й вони сидять на дверях, спустивши ноги, гойдають ними в повітрі й дивляться на краєвиди, що їх перед ними розгортає поїзд. Тані Дорової серед батальйонерок немає; їй набридло військово життя й перед самим виступом на фронт вона дипломатично захворіла. Ходити по Петрограду в солдатській уніформі й дивувати перехожих це ще так-сяк, але їхати в вантажному вагоні на фронт — це вже менш цікаво, і Таня Дорова та ще кілька батальйонерок залишились у Петрограді.

Ні одна людина не може жити без товариства. Людина почуває себе тоді самотньою й навіть може захворіти. Жанна Барк потоваришувала з багатьма батальйонерками, але найближча подруга її тепер Франя Чорненко.

— Як ти потрапила, Франю, до батальйону? — питає Жанна.

— Це вийшло зовсім випадково. Я навіть не знала, що такий батальйон існує. У тьоті Соні вимагали кількох дівчат до батальйону, загрожуючи їй різними утисками. Я, Корзухіна й Поля Максимова самі згодилися йти до батальйону. Мені вже дуже було набридло в цьому салоні, що ввечері чоловіки, вино... Коли я вільна й сама вибираю собі чоловіків, коли вони мені подобаються — це інша справа. Це приємно. Але коли доводиться брати тих, хто сам до тебе підійде, або навіть сам вибере... це дуже набридає... Мені сказали, що в батальйоні нас годуватимуть, платитимуть нам гроші й ми будемо зовсім вільні. Це єдине, що спонукало мене йти до батальйону. В мене не було можливості вибирати, це було краще, що я могла вибрати.

— Ну а тепер тобі хочеться воювати?..

— Воювати?.. Ні, мені не хочеться воювати! Я хтіла б добре, мирно десь жити. Працювати!.. Франя трошки замріялась.

— Ах, як ти не розумієш?.. Коли німці руйнують батьківщину, коли вони, розбійники, нищать

усе!.. Невже ти не хтіла б помститися?.. Невже ти не хтіла б стати героїнею, зробивши будь-який відважний вчинок, щоб усі про нього говорили?.. А перемога?.. Хіба ти не раділа б, коли б ми перемогли німців?..

— Коли я жила коло Варшави, там було багато німців. Це хороші спокійні люди. Кращі за поляків! Швидше наших можна назвати грабіжниками! Коли ми тікали з біженцями від Варшави, то найбільше нам діставалось од козаків і жандарів. Оці грабували й відбирали все, що можна. Знущалися й били нагаями. Німці багато лиха наробили, алеж це війна. Особливо багато шкоди роблять гармати; вони руйнують усе, будинки, церкви, дороги!.. Я розмовляла з солдатами. Вони кажуть, що воювати дуже тяжко й нашим і німцям. Не було б війни, ми всі б собі мирно жили.

— Ти була біженкою?.. А як ти?..

— Ти хочеш спитати, як я потрапила до тьоті Соні?..

— Ні, я так!.. Коли тобі неприємно, не говори!.. не треба!..

— Я тобі розкажу, це дуже проста історія!.. Багато дівчат так потрапили в різні місця...

Жанна Барк, шляхетна професорова донька, та Франя з своєю дивовижною біографією повіі розмовляли, обійнявшись, як сестри. Чи могли вони навіть у мріях уявити собі це знайомство й цю дружбу? Вередлива, гордовита фантазерка Жанна й проста дівчина Франя були витвори різних клас суспільства. Військовий одяг простого солдата стер цю різницю між ними й тепер вони були рівні, тепер вони майже сестри, подруги, що плекають у своїх серцях лише різні почуття й інакше сприймають оточення.

Поїзд біг, вриваючись у все нові краєвиди. І Жанна в своїй уяві відтворювала мертві географічні місцевості, що їх вона виховала в себе в школі, вивчаючи географію. Тепер ці краєвиди були живі, соковиті, напоєні повітрям і швидким рухом поїзду. Після веселих білих хаток України, жовтих і чорних зораних полів, після блискучих світлих річок і до нудоти блакитного неба, що до нього так звикла Жанна, вона бачила смарагдову, аж синю зелень лісів і трави, небо, здебільшого хмарне, що звисає над саму голову або дивовижно клубочиться на обрії, утворюючи цим свій особливий кольорит. На зеленому тлі лісів виникали чорні села, що роблять краєвид трохи диким і сумним. Дерев'яні чорні хати, вкриті вже почорнілою соломною, аж надто відрізнялися від білих українських хат. Річки з чорним торф'яним дном, від чого й вода в них спочатку здається чорною, часті озера, чорні хати й темний колір зелені, круглясте каміння, що розкидане скрізь по полях і лісах, — це все було для Жанни нове й небачене. Скрізь, куди не дивилася Жанна, було дерево: дерево рубане, різане, пиляне, стругане. Дерево в стосах на землі, дерево на плятформах вагонів, дерево в плотах. Дикі хащі лісів голосною луною повторювали гуркіт поїзду й це створювало ритми своєїрідної музики шумів.

Дівчата й не помітили, як вони замірялись під цю музику.

— Ну? — відірвалась Жанна перша від своїх мрій.

Франя Чорненко все ще заміряно, але з запитанням подивилася на неї.

— Гаразд, — хитнула вона головою, — я тобі розповім!.. Але це скучна історія, і в ній нічого цікавого ти не знайдеш. Ви, чесні дівчатка, звикли дивитися на нас, як на якихось дивних, але цікавих жінок, що з своєї примхи зваблюють чоловіків і провадять авантурне життя. Я теж колись думала так!..

— Це вірно, я навіть боялася їх, але...

— Але ти побачила, що вони інші, ніж ти думала! — усміхнулася Франя.

— Пробач, Франю, це така делікатна річ!..

— Делікатна?.. Це брутальна й паскудна річ. Скажи, Корзухіна, тобі подобається бути курочкою?..

— Сама ти курочка! — відмахнулася та. — Я тепер солдат батальйону смерті!..

— Ей ти, амазонко! — закричала Волощенко, що лежала в вагоні на лаві. — Скоро буде

станція?.. Ох, мені вже боляче, лежати на цих дошках!..

— Пора вже звикнути, хоробрий солдатику!..

— Це важка й погана річ! — казала далі Франя, не звертаючи увагу на розмови інших батальйонерок. — Я б з охотою була б не тільки солдатом, а чим завгодно. Жила я під Варшавою з матір'ю та братом, батька вже давно не було. Була в нас своя хатка, город, і ми собі господарювали як могли. Жилося непогано. Брат почав уже ходити до школи. Почалася війна і все зруйнувалось. Треба було тікати від німців. Спочатку ми всі хтіли залишитися — у нас не було родичів, не було куди тікати, але всі говорили, що німці гвалтують жінок, убивають дітей, розстрілюють мирну людність. Я досі ще шкодую, що ми послухалися й не залишились на місці. Тікали всі, і ми з ними. Дороги вкрилися біженцями, возами з різним майном. Жінки, діти, старі й молоді цілими валками вкрили дороги. Скрізь голод, нещастя, руїни!.. Німці так швидко наступали, що нам доводилось проходити через зруйновані гарматами села та містечка. Тут уже справді був жах! Крім козаків і жандарів, що підганяли нас, грабували й знущалися з біженців, ми довго не зустрічали ні одного спокійного містечка. Коли проходило військо, нас зганяли з дороги й ми по кілька день стояли на місці, або йшли ровами та канавами. Доводилось голодувати й незабаром мати, не витримавши цього жаху, захворіла...

— А хіба біженцям не допомагали?.. Я сама брала участь у кількох базарах на допомогу біженцям! — спитала Жанна.

— Допомагали, але це вже потім! — з іронією в голосі відповіла Франя. — Я далі розкажу тобі про цю допомогу. Мати не витримала такого життя й померла. Нікому було лікувати. Тоді вмирало дуже багато людей. Їх так і закопували десь коло дороги. Це було вночі. Ми зупинилися коло села, що палало всю ніч. Його підпалили наші, щоб не віддати німцям. Було дуже страшно. Цієї ночі померла мати. Брат дуже плакав і кричав, я боялась, щоб з ним чого не сталося. З Борею — так звуть мого брата — ми вже вдвох потрапили до Петрограду. Жили ми дуже погано, в бараках, видавали нам пайку: хліб та обід із загальної кухні. Оце й була допомога біженцям... Потім нас стали посилати на роботи: мити підлоги, прати білизну... Але й це тривало недовго. Біженці розлізлись по родичах, познаходили собі діло, а за решту забули. Минув деякий час, до війни звикли і нами перестали цікавитись. Багато жінок і дівчат, щоб прогодуватись і прогодувати сім'ю, пішли на вулицю. Нарешті, Боря застудився і захворів. Я спочатку билася, як могла. Незабаром надійшла така скрута, що й мені довелося йти на вулицю. Я довго не зважувалася на це, але нічого було робити, та й мої сусідки переконували мене, що в цьому нема нічого страшного і що, коли я не буду лікувати Борю, він помре. Я пішла... Я довго ходила вулицями. Треба було самій зачіпати чоловіків і я ніяк не зважувалась цього зробити. Було вже пізно, коли я побачила молодого й дуже симпатичного чоловіка. Він мені сподобався і я, зціпивши зуби, відважилась його зупинити. Я не пам'ятаю, що я йому говорила, але це було, очевидно, щось жалісне і смішне. Він, мабуть, зрозумів, що це цікавий в його практиці випадок і ми з ним провели ніч. Він був дуже симпатичний і це не залишило а мене поганого вражіння. Коли б не думки про хворого Бориса, я б навіть почувала себе зовсім добре. Коли ми розходились з ним, він сам дав мені гроші. Але вони незабаром вийшли і мені знов довелося йти. На цей раз це було дуже неприємно. Коли я повернулась, Бориса вже не було, — його забрали до шпиталю. Він видужав і з шпиталю потрапив до дитячого притулку. Брати його до себе, щоб він голодував, я боялась і він залишився там. Я навіть не признавалась до нього, бо мені б його тоді повернули силоміць. Вони брали лише дітей, що нікого не мали з родичів. Я через людей довідувалась, як йому живеться. Йому було добре, і я перестала турбуватися ним. Ходіння вулицями незабаром стало звичкою. Я лише дуже боялась заразитись, — це й привело мене до тьоті Соні. В неї хоч і було зручніше, як виявилось потім, але від неї вже не можна було видертись... А тепер я вільна пташка!.. — веселим вигуком закінчила своє оповідання Франя. — Може, після цього батальйону мені дадуть якусь роботу, тоді я заберу

до себе Бориса й ми заживемо з ним!..

— Ти, мабуть, тепер ненавидиш усіх чоловіків? — спитала Жанна. — Дивитись на них не можеш?..

— Ха-ха! — Яка ти наївна, Жанно! — розсміялась Франя. — Навпаки, коли гарний молодий чоловік, я з великою охотою дивлюсь на нього!.. Особливо тепер, коли я вільна й можу вибирати собі, хто мені подобається, й не для того, щоб узяти в нього кілька карбованців! Тепер зовсім інша справа!..

— Я б на твоєму місці не могла б на них навіть дивитись!..

— Ти нічого не розумієш, Жанно! Жінка, яка спробувала, що таке кохання як слід...

Розумієш?.. Зовсім!.. Вона ніяк, ніколи не відмовиться від нього! Це ж врешті дуже приємно!

— Але, мабуть, у малих порціях! — додала, сміючись, Жанна.

— Жанно, хіба ти ніколи не кохала? — запитала зацікавлена Франя, — хіба ти ще нікому не віддавалась?..

Жанна сильно почервоніла й деякий час не відповідала. Це було дуже одверте запитання.

— Кохала! — нарешті, зважилась Жанна. — Але це ніколи не доводилось до кінця...

Розумієш?.. Ну, вже... майже... Але, я ніколи не дозволяла зовсім. Це мене страшенно потім дратувало. Я ляляла себе, але нічого не могла подіяти!..

— Це завжди так, — відповіла Франя, — спочатку це просто якось страшно! Треба раз відважитись і все! Тільки це треба робити з людиною, яка тобі дуже до вподоби!..

— Оце, мабуть, і стримувало мене!.. Я колись була дуже закохана, ще в гімназії, в одного вчителя, але я була тоді дуже маленька. А пізніше мої почуття до знайомих чоловіків далі флірту й бажання просто спробувати, що це таке кохання, не заходили. Це й заважало мені.

— Нічого, ще встигнеш! — засміялась Франя.

Перед ними промайнув семафор і незабаром вагони захитало на стрілках. Поїзд під'їхав до якоїсь маленької станційки й зупинився. Жанна, Франя й інші батальйонерки з усього поїзду висипали на колію. Їм усім захотілося трохи прогулятися після їзди на твердих дошках.

Станція була маленька й стояла в самому лісі. Високі сосни оточували її з усіх боків. В один і другий бік рівною смугою блищала колія, але вона зникала в лісах. Величезний ліс стіною оточував і станцію й поїзд.

Вже давно минув час обіду й батальйонерки були голодні; але, крім суниць, на станції вони не знайшли нічого. Кілька селянських дівчаток і хлопчат продавали суниці, загорнуті в мішечки з березової кори. Вони здивовано й трохи перелякано дивилися на жінок у солдатських уніформах.

Поїзд стояв довго й деякі батальйонерки пішли до лісу збирати суниці. Жанна з Франею, обійнявшись, ходили по перону й з насолодою дихали свіжим лісовим повітрям. Раптом вони помітили, як з клясного вагону зійшло двоє молодих офіцерів. Один був підпоручник, а другий прапорщик. Цей був симпатичний і гарний. Жанна й Франя спинившись на хвильку, розглядали їх. Обидва були молоді й цікаві. У прапорщика було ще зовсім безусе обличчя, що нагадувало лице гарненької дівчини.

Офіцери пішли до перону. Коли вони проходили повз батальйонерок, вони думали, що ті віддадуть їм честь, ставши струнко, але Жанна і Франя безпричинно голосно розсміялись, обіймаючи одна одну. Офіцери зацікавлено поглянули на них і зайшли до будинку станції.

— Той "прапор" ще зовсім молодий, майже хлопчисько! — сказала Франя.

— Він дуже симпатичний! — відповіла Жанна.

— Він тобі подобається?.. Подобається?.. Да?.. А мені більш до вподоби підпоручник. У нього такий мужній вигляд. Ха-ха!..

— Вони обидва молоді... Але... Диви-сь!.. Дивись!..

Франя подивилась у той бік, куди показувала Жанна. Обидва офіцери вийшли з будинку

станції й дивились в усі боки, очевидно, розшукуючи очима серед батальйонерок Жанну і Франю. Нарешті, вони їх знайшли й їхні погляди зустріли погляди батальйонерок, що, зупинившись край перону, дивилися на них. Жанна і Франя знову весело засміялись. Офіцери почервоніли й, набравши відразу серйозного вигляду, пішли до вагону. Прапорщик у самому вході до вагону не витримав і, посміхаючись, поглянув на них. Франя зробила йому привітний рух рукою.

— До побачення, пане офіцере!..

Обидві батальйонерки знову пройшлися вздовж поїзду, поглядаючи на офіцерські вагони. Повертаючи назад, вони зустріли Корзухіну та Волошенкову.

— Слухайте, дівчатка, ви не чули, коли нам подадуть обід?.. Ми вже їсти хочемо! — спитала Корзухіна.

— Бідненькі, — пожаліла їх Жанна.

— А вже пора, — сказала Франя, — я теж їсти захтіла!..

— Онде вийшла з вагону Бочкарьова! — помітила Корзухіна. — Піді спитай!

Волошенко підбігла до Бочкарьової.

— Ну що?.. — спитали її батальйонерки, коли вона повернулася.

— Вона каже, що зараз буде велика станція й там нам дадуть обід. Але вір цій паскуді, вона, мабуть, нализалась там з офіцерами шампанського, так їй тепер байдуже!

— Сіда-ай! — раптом почули вони команду.

Паротяг гучно заревів і ліс повторив його сотнями лун. Батальйонерки побігли до вагонів. У лісі залунали крики і всі батальйонерки, що збирали суніці, кинулися бігцем до поїзду. Але поїзд не відходив. Паротяг дав ще кілька гудків і, коли всі батальйонерки розсілися по вагонах, він вирушив зі станції.

Поїзд ішов на фронт у напрямку до станції Молодечно. Він довго стояв, і на маленьких і на великих станціях. На великих станціях, де були військові харчувальні пункти, батальйонеркам видавали обід та гарячий сніданок або вечерю. Поїзд посувався до фронту дуже поволі й батальйонерки нудились у своїх вантажних вагонах.

На станціях, де зустрічалися військові частини й довго стояв поїзд, вони незабаром знайомилися з солдатами та офіцерами, що спочатку зустрічали їх різними глузливими дотепами, а потім, коли доводилось вже прощатись, розставалися неохоче з привітними, теплими побажаннями.

Батальйонерки знаходили собі солдат і офіцерів до вподоби й весело проводили час в їхньому товаристві. Деякі з батальйонерок за старою звичкою навіть підробляли на цьому. Незабаром, через надто послужливий телеграф, уся залізниця на десятки верстов знала, що їде "бабський поїзд", з веселими дівчатами в солдатських уніформах. І солдати військових частин, що були розташовані на залізниці, заздалегідь готувалися до зустрічі дорогих гостей.

Еротичні розмови, що залунали у вагонах батальйонерок, якимось надзвичайно хвилювали Жанну Барк. У неї несамохіть прокидалися дивні почуття, що їх раніше вона майже ніколи не відчувала. Вона вся розцвітала. Жанна відчувала, що в неї починає грати кров, як грає шампанське, і їй стало приємно й моторошно. Вона відчувала, як її молоде тіло наливається якоюсь силою, енергією, що її важко стримувати, що до болю наповняє її груди. І тоді вона починала сміятися без усякої причини, їй хотілося танцювати. Струнка постать і молоде безвусе обличчя прапорщика, що вона його бачила на станції, вставало їй в уяві й тоді вона щосили обіймала Франю.

— Він тобі подобається?.. Да?.. — питала Франя, помітивши якусь нервовість у поведінці Жанни.

— Хто? — наче нерозуміючи, говорила Жанна.

— Прапорщик!.. Він такий гарненький, як левилятко з зоологічного саду. Ми з ним

познайомимось, хай звечоріє трохи!

Жанна червоніла.

— Навіщо?.. Це зовсім зайве!.. Він мені не подобається!

— Чого ти боїшся, Жанно, ми ж їдемо на фронт!.. Нас може вб'ють там. Я обов'язково познайомлюся з моїм підпоручником. Ах, який він симпатичний!..

Вагання й сумніви терзали Жанну. Чому вона не може так просто ставитися до речей, як ставиться Франя. Може справді на фронті її вб'ють, а вона боїться віддатися прекрасному хвилинному почуттю. Він же їй до вподоби, цей прапорщик з обличчям дівчинки. Чому б їй не познайомитися з ним? Ах, коли б це був Бойко, вона не вагалась би більше. Любий Стефан із своїми химерними поглядами, що втілювались у непохитні вчинки. Жанна пригадувала його трохи суворе задумливе обличчя, його нервову постать, що ніби так і звикла до небезпеки та переслідувань, і тоді прапорщик відходив на другий план.

"От, коли б несподівано зустрітися денебудь з ним на фронті! — думала Жанна. — Але ж він на півночі, десь коло Риги, а ми їдемо на західній фронт. А може його вже немає?"

І від цієї думки Жанна блідла. Після смерти Муславського вона почала ставитися до війни серйозніше. Вона відчувала тепер, що там щохвилини може скоїться багато сумних і непоправних подій.

Стефан, Стефан!.. Чому його тепер немає десь близько коло неї?.. Вона б так багато розповіла йому. Вона чомусь лише тепер зрозуміла, що лише Бойко, лише він міг би бути для неї її любим Стефаном. Лише б до нього пішла вона без всяких сумнівів та вагань.

"Стефано, Стефано... Де ти?.."

Вона раптом зрозуміла, що вона згадує Стефана Бойка надто вже часто. — Що це таке? — Її гордість обурилась. Невже вона має до цього Бойка якийсь почуття?.. Дурниці! Прапорщик цікавіший. Вона обов'язково познайомиться з ним. Вона ж солдат і може поводитись, як схоче.

Вечоріло. Було літо і смеркалося дуже поволі. Вони проїхали вже кілька станцій, обідали й вечеряли. Батальйонерки полягали на лавах першого й другого поверху обличчям в середину вагону й дивились, як заходить сонце, як в лісах густішає присмерк і під ніч оповідали смішних еротичних історій, що приємно дратували нерви.

Жанна замріяно лежала на лаві й дивилась на дерева, що миготіли в дверях вагону.

— Підемо? — спитала її Франя, що лежала проти неї в другій половині вагону. — Зараз буде зупинка й ми підемо пройдемось уздовж поїзду... Вони напевне вийдуть!..

— Алеж незручно зачіпати їх! — відповіла Жанна.

— От, ти побачиш!.. В солдатській уніформі поговорити з офіцером дуже легко. Я вже надумала, як це зробити.

Раптом вони почули, як загудів гудок паротягу. Поїзд підходив до нової станції.

— Ходім, зараз зупинка!..

— Може не варто!..

— Чого ти така боязлива?.. Це просто сором!.. Ходім!..

Поїзд став і Франя з Жанною зіскочили на колію. Станція була маленька й безлюдна. Стемніло і крізь розчинені двері вагонів на колію падали світлі плями від свічок. Світло сполохувало чорні тіні й вони порваними крилами билися об землю. У вагонах батальйонерки готувалися на ніч і тому на станції й на коліях було зовсім безлюдно. Франя з Жанною пройшли до офіцерських вагонів. Там, немов чекаючи на них, уже стояв прапорщик і палив папіроску. Франя несподівано для Жанни, не даючи їй затримати себе, одразу заговорила до прапорщика.

— Пане офіцере, — сказала вона, ставши струнко й віддаючи честь, зовсім забувши, що вона без кашкета, — скоро вже буде фронт?..

Прапорщик посміхнувся й у відповідь дзенькнув острогами.

— А вам дуже хочеться на фронт?..

— Не так щоб дуже, а просто цікаво!..

— А вам? — запитав прапорщик у Жанни.

— Дивне запитання!.. — трохи схвильовано відповіла Жанна. — Коли б мені не хотілось їхати на фронт, то я б не розмовляла з вами тут!..

Прапорщик зацікавлено поглянув на Жанну; він зрозумів, що з нею треба поводитись чемно. Ця дівчина, очевидно, була з інтелігентної родини. Прапорщик тепер уже зовсім захоплено дивився на обличчя й кучеряве волосся Жанни.

Раптом у дверях вагону з'явився вже знайомий їм підпоручник. Він сходами зійшов до них на колію.

— Познайомтесь!.. Це підпоручник Сергій Григорович Манзій.

Підпоручник, щось почувши в голосі прапорщика, увічливо дзенькнув острогами, сказав: — "дуже приємно" — і простягнув руку Франі, а потім Жанні. Жанна несамохіть дала йому руку і згадала чомусь Голуб'ятнікова. Цей підпоручник Манзій теж був Сергій Григорович. Жанні стало смішно. Всі поручники й підпоручники нагадували один одного.

— Чого ви посміхаєтесь? — помітив офіцер.

— Ви нагадали мені одного мого знайомого, поручника Голуб'ятнікова, він теж Сергій Григорович.

— А, Голуб'ятнікова! Знаю. Ми разом з ним вчилися.

Жанна подивилась на прапорщика, він просто не відводив від неї погляду.

— Який чудовий вечір! І, здається, буде місячна ніч... Ви далеко їдете?..

— Разом з вами до Молодечно! — відповів прапорщик. — А там невідомо.

— Сідай! — пролунала знайома команда.

— Виходьте на другій зупинці! — сказав прапорщик.

— Ми це влаштуємо! — сказав підпоручник. — Ви, панночки, йдіть тепер до вагону, а ми до другої зупинки налагодимо справу з вашим унтером Бочкарьовою.

Раптом загудів паротяг і дівчата, не прощаючись, кинулись бігцем до вагону. Батальйонерки, що були в вагоні, простягнули їм руки й допомогли влізти.

— Що?.. Познайомились з офіцерчиками? — запитала Корзухіна. — Я все бачила!..

— Ну, і язиката ти! — сказала Франя, помітивши, що інші батальйонерки сміються. — Уже всім розплескала своїм завзятим язичком!

— А, Жанна!.. Я від тебе не сподівалась, що ти така хоробра! — сказала Волошенко.

— Залиште! — заступилась Франя. — Чого причепились?..

— А підпоручник гарненький хлопець!..

До Жанни підійшов її кіт Агасфер, що став пушистим білосніжним красунчиком, і почав пеститися об неї. Жанна взяла з собою Агасфера й на фронт. Батальйонерки звикли до нього й тепер часто бавилися з ним.

— Твій Агасфер трохи не залишився на станції. Я ледве його докликала! — сказала Снятко.

Жанна обійняла kota й стала йому дорікати. Так минув час до другої зупинки.

Коли поїзд спинився знову і Франя з Жанною збиралися вже вистрибнути з вагону, до них підійшов зі списком в руці підпоручник Манзій. Прапорщик присвітив йому електричним ліхтариком і підпоручник став викликати за списком.

— Корзухіна!.. Волошенко!.. Максимова!.. Барк Євгенія Михайлівна!.. Чорненко Францішка!.. Колодуб!..

— Це з іншого вагону! — відповіла Франя.

— Ага!.. Снятко!.. Скільки вас тут у вагоні? — спитав, трохи подумавши, підпоручник.

— Дванадцять чоловіка! — відповіла Франя. — Четверо втекло, злякавшись німецьких

гармат!...

— Всі дванадцяттеро в наряд, до першого клясного вагону, замкніть двері й гайда!..

Прапорщик погасив ліхтарика й обидва офіцери пішли до свого вагону.

— Слухаюсь! — кинула їм навздогін Франя. — Збирайтесь, дівчатка!.. Швиденько! Кашкети не беріть! Все залишіть тут! Ну, виходьте! Погуляємо трошки... Тільки тихо!..

Батальйонерки пострибали на колію.

— Я не піду! — сказала Жанна.

— Е, кинь!.. Це ж наряд! Відмовитись не можна. Дисципліна!.. І Франя легенько виштовхнула її з вагону. Батальйонерки зачинили у вагоні Агасфера й пішли до клясних вагонів.

— Куди це ви? — висунулась якась батальйонерка з сусіднього вагона.

— А так на станцію!.. Попустувати трохи! — відповіла їй Максимова.

Батальйонерка позіхнула й сховалась у вагоні.

В клясному вагоні вже йшла гулянка. Офіцери без портупеїв, з розщібнутими комірами, пили горілку й вино. Вони веселими криками зустріли наряд батальйонерок. Дівчата відразу розсипались по вагону й познаходили собі затишні місця коло офіцерів і навіть на їхніх колінах.

Жанну й Франю в проході вагону зустріли прапорщик з підпоручником і потягли до свого відділу. Проходячи вагоном, Жанна побачила в одному з відділів Бочкарьову і зрозуміла, яким способом до підпоручника потрапив список батальйонерок. Бочкарьова була вкрай п'яна. Офіцери підпоїли її й тепер розпоряджались батальйонерками, як хтіли.

В тому закутку вагону, куди пройшла з офіцерами і Франею Жанна, сидів ще один уже літній офіцер в чині штабс-капітана, що був на підпитку. Корзухіна приєдналась до їхньої компанії й усі були задоволені, а особливо штабс-капітан, який одразу закохався у сміливу батальйонерку.

Офіцери почали частувати батальйонерок вином і різними смачними наїдками. Під стукіт коліс поїзду, що біг лісами, в освітлену місяцем ніч, у вагоні лунали сміх та вереск батальйонерок, дзенькання острогів і пляшок та вигуки сп'янілих офіцерів.

Корзухіна і Франя від захоплення своїми кавалерами, дозволяли цілувати себе, і проробляли різні штуки, що від них Жанна несамохіть червоніла. Вона сиділа трохи осторонь і молодий прапорщик старанно залицявся до неї, нагороджуючи її безліччю компліментів. Він поведився з нею не так сміливо, як його приятелі з її подругами, і Жанна була задоволена з цього. Вона трохи сп'яніла й навколо неї приємно хитався вагон, наповнений вишуканими компліментами прапорщика, але вся її постать і вигляд примушували офіцера стримувати свої зазіхання на неї.

— Ви дочка професора Барка? — ввічливо питав її прапорщик. — Я його знаю. Він виступав у нас з лекцією. Яка для нас несподіванка — у нашому скучному житті несподівано з'являється така красуня! Я готовий ніколи не їхати з фронту, лише б коло мене були такі прекрасні жінки, як ви, або коли б їх можна було зустрічати на фронті. Випийте це, Євгеніє Михайлівно!.. Дивіться, ваші подруги почувають себе дуже добре.

— Вона в нас дуже несмілива! — весело зауважила Франя. — Жанно, чого ти така скучна?.. Вона дуже боїться чоловіків, особливо гарних! — посміхнулася вона до прапорщика.

— І зовсім не боюся! — сказала Жанна, раптом наче зважившись на якийсь відважний вчинок. — Налийте мені вина, пане офіцере!..

Жанна наче збожеволіла. Вона стала сміятися й шуміти більше за всіх, пила вино й навіть пробувала танцювати з прапорщиком, що став сміливіший.

Через таку поведінку Жанни, що раніш трохи стримувала своїх компаньйонів, тепер у вагоні стало зовсім весело. Батальйонерки, щоб їм не було парно, порозщібували комірці у своїх уніформ, і офіцери, побачивши під зеленим полотном біле мереживо сорочок та інші ознаки жіночого одягу, тепер зовсім почманіли. Вони одверто почали обнімати своїх дівчат і ввесь офіцерський вагон військового поїзду, тепер, мабуть, дуже нагадував сальон тьоті Соні. З усіх

кутків вагону лунали веселі крики та вереск і хіхікання батальйонерок.

У вагоні стало зовсім жарко. Жанна теж розцібнула комір, а Франя і Корзухіна скинули свої зелені куртки, що заважали їм вільно дихати, і тепер вони були лише в білих, трохи брудних сорочках, що дозволяли бачити їхні голі руки та плечі. Вікна не можна було відчиняти, бо вітер гасив свічки, що горіли на столиках вагону.

Прапорщик, що став зовсім сміливий, обійняв Жанну й вона деякий час дозволяла йому це. Але незабаром вона відчула, що це не те, про що вона мріяла, що це якийсь самообман, який навіть не дратує нервів. Їй цей прапорщик був зовсім байдужий. Вона відштовхнула його й вийшла на тамбур вагону, щоб подихати свіжим повітрям.

Поїзд швидко летів лісом. Свіжий вітер приносив пахощі сосни і квітів. Місяць зійшов на небі й блищав у вітах дерев, створюючи повні тіні. Хащі стогнали від гуркоту поїзда, що збуджував заснулі луни. Жанна прихилилась до вікна й, ламаючи пальці та кусаючи уста до крові, шепотіла:

"Чому?.. Чому це?.. не..?"

Останнє слово гинуло в гуркоті коліс.